

LA LLIBERAL

The background of the cover is divided into two main horizontal sections. The top section is a dense, multi-colored texture of small dots and speckles in shades of red, orange, blue, and yellow. The bottom section features a series of horizontal, wavy bands of color, including white, light blue, dark blue, purple, and yellow, creating a layered, almost marbled effect.

REVISTA NÚM. 6
ABRIL 2017

NÚMERO DE PÀGINA

1- DAVID ABRODOS

escultura amb fang

2- ANTONI CASANOVA

texts sobre gener

3- PAQUITA CERVERA

les abelles es moren

4- TONI BRU

psicosis

5-1 JOSEP CASTELLS

residuos industriales

5-2 FRANCESC BALART

TV de pago o sin pago

6, 7 i 8- ÀLEX PUIG

galeries fotogràfiques Patagònia

9- JOSEP CASTELLS

poesia

10 i 11- CRISTINA PÉREZ

poesia

12, 13 i 14- ANNA PALLARES

galeria pictòrica

15- POMPILIO PIRIS

assaig literari

16 i 17- ANTONI CASANOVAS

punt x punt

18, 19 i 20- JOSEP M. ROSQUILLAS

palauet Albeniz

21 i 22- RAMON PUIG

cactus en flor

23, 24, 25, 26, 27, 28 i 29 NÚRIA MARTÍNEZ

sinopsi de cinema

Philomena, Olive, Kiteridge, la chica danesa, la isla mínima, las vidas de Grace "diosmio" i despedidas.

30- JOSEP M. ROSQUILLAS

barcas marineras

31- RAFAEL ALBERTI

marinero en tierra

32, 33, 34 i 35 ALBA CÉSPEDES

literatura infantil

36 i 37 MARGARITA PEROPADRE

racons de la nostra terra

38- JOSEP M. ROSQUILLAS

planxes coure

39, 40, 41 i 42 NÚRIA MARTÍNEZ

sinopsis còmics actuals

43 i 44 POMPILIO PIRIS

assaig literari

45 i 46 JOSEP M. ROSQUILLAS

versions de Joan Miró

47- JOSEP M. ROSQUILLAS

versions de dibuixos de Lorca

48 i 49 ROGER MERCADE

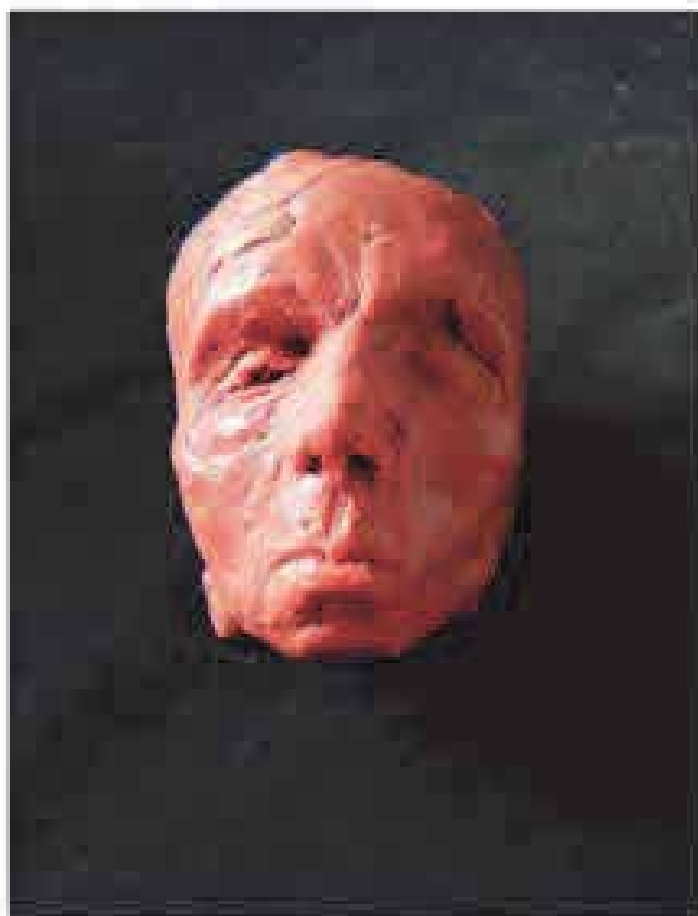
parlant sobre Togo

50 i 51 JOSEP M. ROSQUILLAS

jardin zoologico y animales del zoo

52 FOTOS DONES X. SANROMA

GALERIA D'ART DE DAVID ABRODOS

ACABALLES DE GENER

Sense fulles, pel fort vent desvestides
branques robustes deixen passar el sol,
raigs daurats a la freda terra brillen
emmirallats en el glaçat estanyol.

La pregonesa d'un server silenci
s'ha estès per la vall coberta de verds,
on mandrosos anyells blancs hi pasturen
amb el pastor encisat pel blaus del cel.

Al mas, la xemeneia lent fumeja.
A l'ampit de la finestra, la jove
teixeix fines trenes al rogenic cabell:

contempla camp enllà pastor i ramat
ensems sommia en la primavera
i el germinar del gra al cor sembrat.

Antoni Casanova Ramon.

VOSTÉ OPINA

LES ABELLES ES MOREN.

Acabo de llegir a la contraportada de La Vanguardia, 20/02/2017, una entrevista feta a un investigador per a l'ONU dels efectes del canvi climàtic en la salut, el Dr. Andrew Haines.

Ens diu, "Les abelles es moren i la fruita sense pol·linitzar no alimenta" També a les pàgines 22-23 hi ha un gran article molt interessant d'Antonio Cerrillo que parla "Del calvari de les abelles"

Sembla ser que la causa principal de la mort de les abelles és la fumigació amb insecticides en els camps propers a on hi ha ruscos. Greenpeace ja fa temps que demana la prohibició total dels insecticides neonicotinoides. Els hi faran cas?

El canvi climàtic també ens diu el Dr. Haines que és un altre factor important de risc d'extinció per a la majoria de les espècies d'abelles.

Les abelles porten a terme una feina molt important; transporten pol·len de flor en flor i així fan que les plantes proliferin. El Dr. Haines contesta a una de les preguntes de l'entrevistador -No podem substituir la mel?- "Perdre la mel és una tragèdia, però és pitjor que, com que no es pol·linitzen com abans per abelles i insectes, les fruites i verdures que mengem van perdent vitamines, gust, olor i nutrients. I nosaltres, plaer i salut".

Jo sóc una addicta a la mel, diuen que té moltes propietats terapèutiques, així m'ho va ensenyar la meva àvia i fins ara no m'ha anat gens malament. Facilita la digestió, té propietats sedants, és antianèmica, s'utilitza en el tractament de faringitis, laringitis, rinitis, gripes... I també cura ferides!

Paquita Cervera

LA PSICOSIS

La palabra psico derivada del griego mente, cuando ésta enferma, se deriva a una psicosis, que es lo mismo que derivar a un desorden.

La persona tiene paralizada la mente y se adueña de un fuerte dolor, creando un malestar llevándolo al suicidio o un ataque incontrolado a consumir drogas.

Para mí personalmente, la psicosis es solo preferir cosas que otras personas no tienen o se refugian en el pasado, afianzándose en un presente, llevándolo a un futuro.

Si se vive el pasado, presente y futuro en un mismo eslabón, este nos llevara a un desorden de cosas recordando y suponiendo cosas futuras...es una quiniela

TONI BRU DE SALA.

RESIDUOS INDUSTRIALES Y MEDIO AMBIENTE.

Los residuos generados por la industria química, suponen un grave peligro para la salud pública, los tres pilares básicos del tratamiento de residuos, son que tipo de residuo se genera, como se degrada para que sea inocuo, lugar a cual llevar a cabo dichos procesos, la solución del problema por reducir sensiblemente beneficios para hacer inversión en infraestructuras.

JOSEP CASTELLS

TV DE PAGO O SIN PAGO

En el ámbito del deporte como en otras modalidades, se ha puesto de moda el payperwiev es decir pagar por ver. Las ofertas de las cadenas de pago són cada dia más mayoritarias, llegando a un punto que el deporte en abierto es minoritario para las cadenas generalistas o deportivas en abierto. Mi reflexión es ¿a dónde vamos con este sistema? cada vez el deporte es más minoritario reservándose las citas de "interés general" , como los jj.oo o finales de los campeonatos...., y desde esta sección quiero hacer una pequeña reflexión.

FRANCESC BALART CARBONELL.

GALERIA FOTOGRÀFICA - ÀLEX PUIG

A la Patagonia Argentina,
els pingüins fan els nius per
terra, els lleons marins fan la
migdiada per les platges,
la balena austral ensenya la
cua (de vegades), i els
gavians mengen galetes!

GALERIA FOTOGRÀFICA - ÀLEX PUIG

Les cascades de Iguazú, una de les set maravelles del món natural. Entre Argentina i Brasil, formen un conjunt de salts d'aigua de gran bellesa.

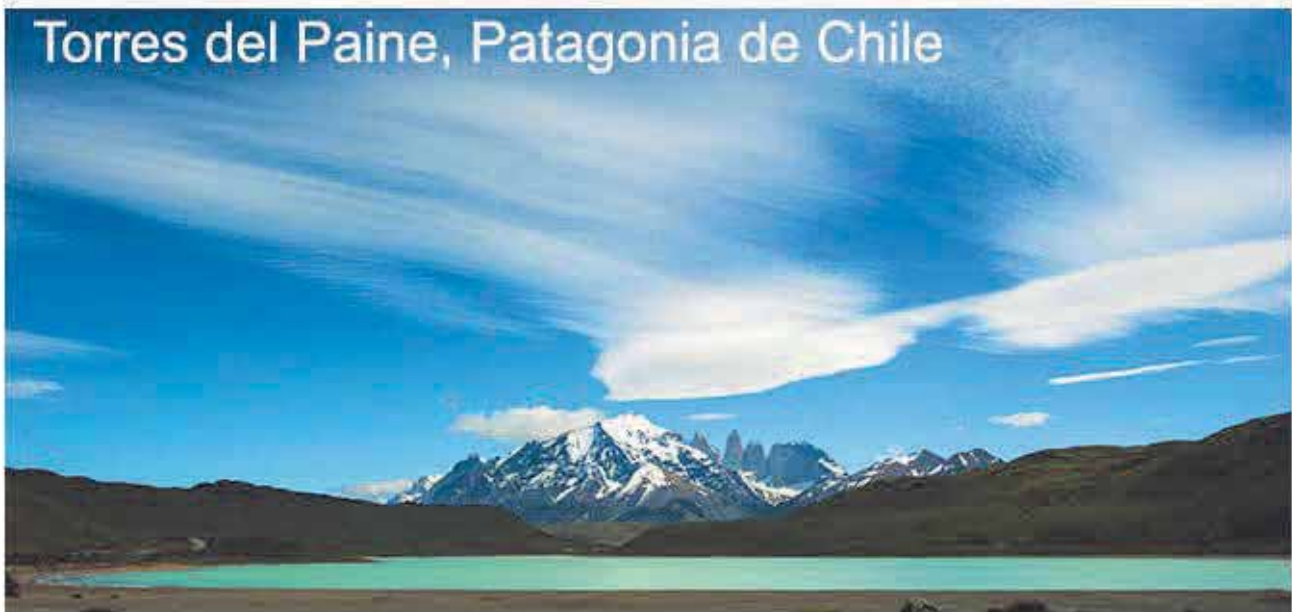
Després de veure altres maravelles que poden mostrar Argentina, i Chile, acabar el viatge aquí va ser un magnífic espectacle.

Des de les passarel·les es pot observar el salt de 80 m. "Garganta del diablo" més alt i cabalós del conjunt.

GALERIA FOTOGRÀFICA - ÀLEX PUIG

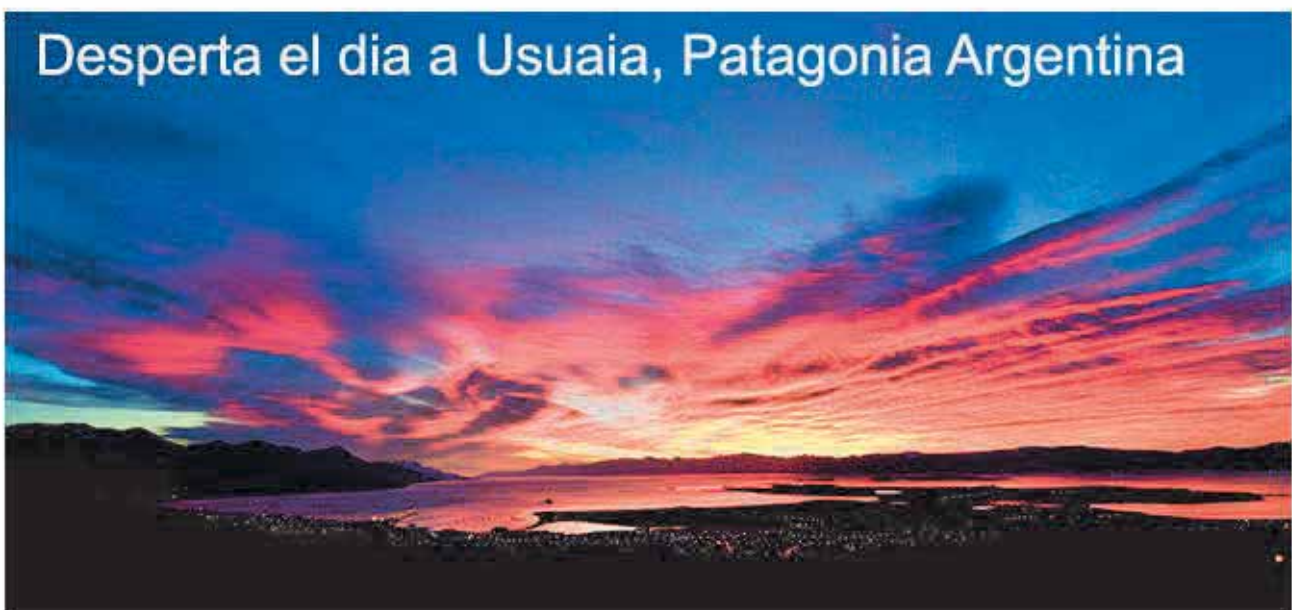
Torres del Paine, Patagonia de Chile

Perito Moreno, Patagonia Argentina

Desperta el dia a Usuaia, Patagonia Argentina

JOSEP CASTELLS

PERFUME

Rosa que para perfumar el aire
solo pides un poco de agua
para vivir, y la luz del sol para
mantenerte tan hermosa,
eres la reina de las flores
y el simbolo de la elegancia
Cuando dos enamorados
sellan su amor lo hacen con una
rosa en el ojal de la chaqueta
del novio, y un ramo de rosas
que huelen a gloria para
la novia.

LLANTO

No llores por mi, si la felicidad
te envuelve con mi cariño, ya que
te hice mia desde el primer
instante en que te vi, nos
fundimos en un beso, y desde ese
momento se unieron nuestras
vidas, y la mayor alegria fue
tener tu cariño.

CRISTINA PEREZ

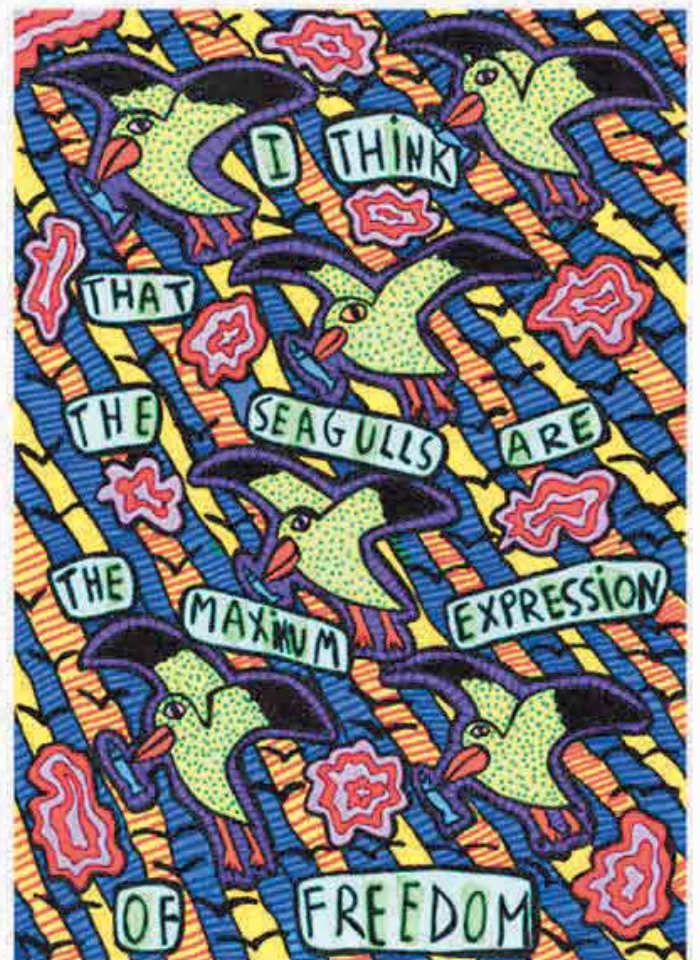
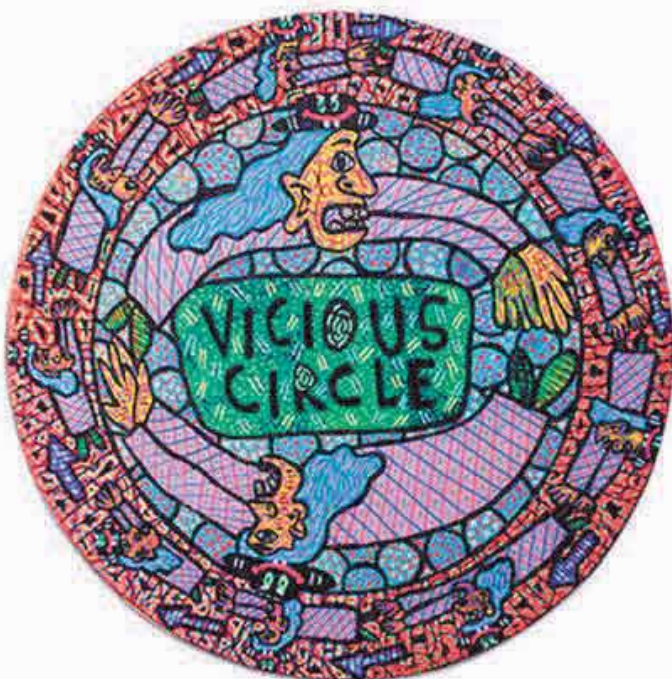
La vida
no em necessita
per a ser desxifrada.
Perviu, sola i consentida,
mentre jo
em faig necessària
a cops
de subjectivitat.
No ho puc fer d'una altra forma:
únicament en mi
trobo l'èsser i sóc
treballadora.

Enfonsada en la llum
haig de constatar
que l'Esperit de la vida
ve a buscar-me, de nou.
Tant com si fós verge
i net de tota culpa,

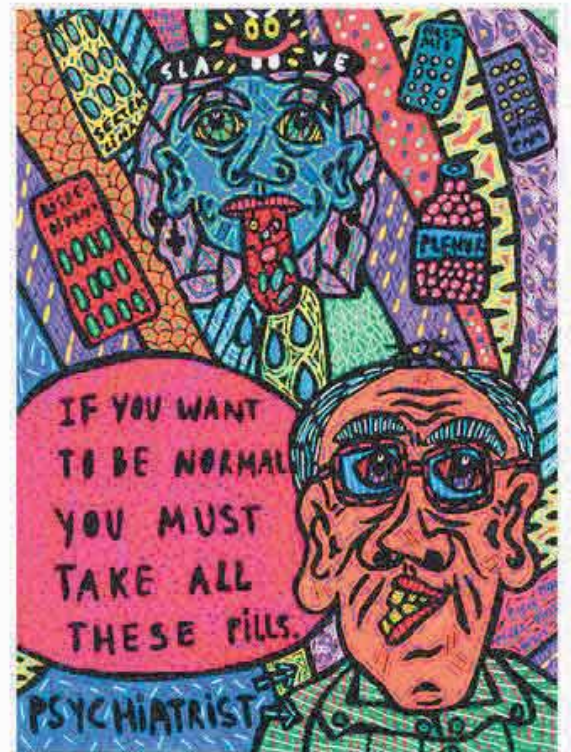
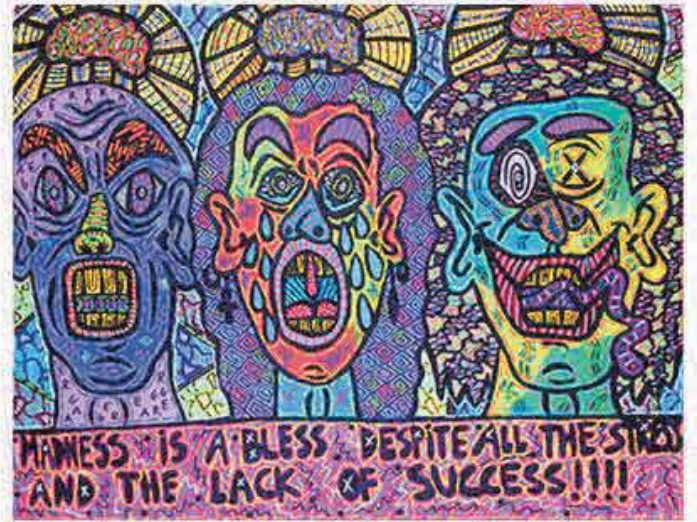
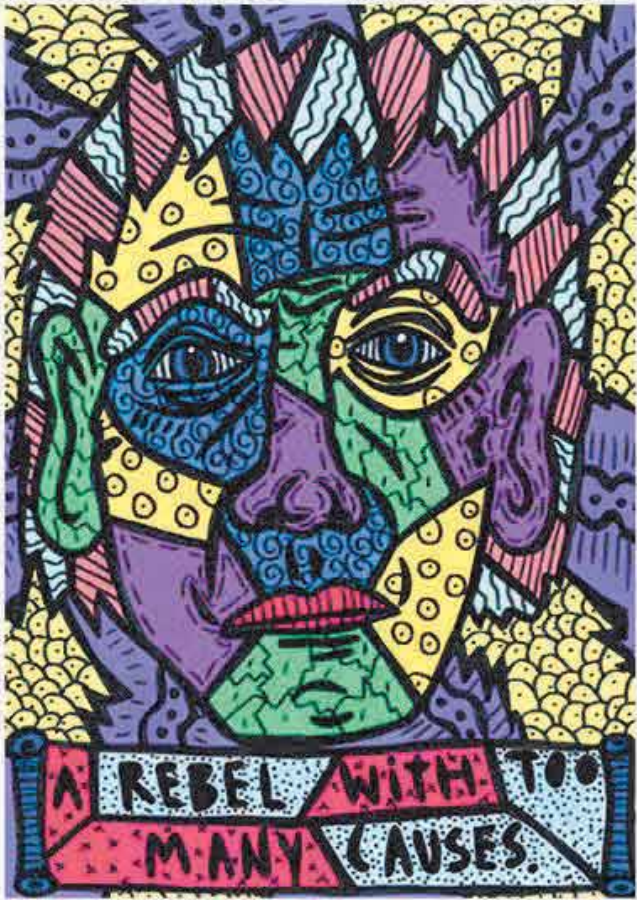
em ve
a veure,
i esclata en un sol insolent,
que escalfa
i em mostra que tot torna a la vida.

La soledat
m'enfonsa en mi mateixa;
em fa hoste
d'un ésser que s'allarga, sentimental
Que s'obre.
Que s'intensifica, profund,
d'una sublim redempció.

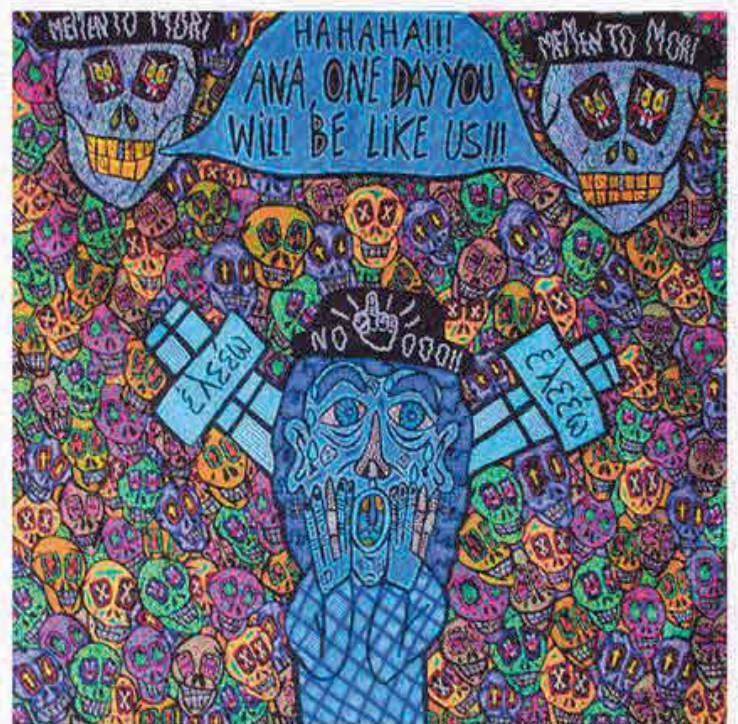
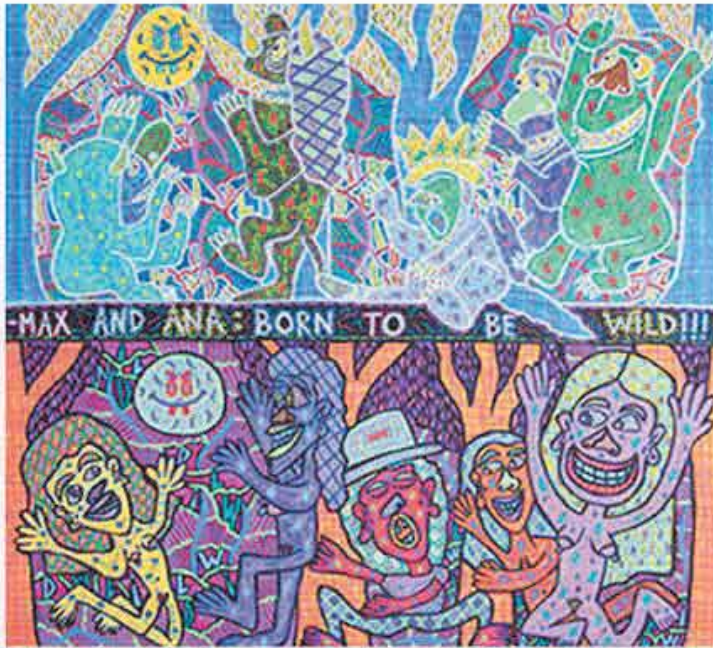
LES PINTURES D'ANNA PALLARES

LES PINTURES D'ANNA PALLARES

LES PINTURES D'ANNA PALLARES

EL MEU TRESOR

El meu tresor és tan petit, és invisible
no té valor, ningú me l'arrancarà del cor
no té joies, ni brillants i és possible
que el guardi segur fins a la meva mort
No té plata, ni or, només ferralla
i mai ningú no m'el vindrà a robar
per ell lluitaria en una gran batalla
i si el perdès sentiria ganes de plorar.
I quin és aquets tresor amb tanta estima?
és un regal preciat que m'envia el cel
l'amor, la bondat sense cap espina
calurós i harmoniós sense gust de fel..
No cal buscar-lo en un cofret de laca blanca
perquè no marxarà de l'ànima cantant
no té clau, només té una llarga branca
que uneix l'ànima i l'esperit tot somiant
L'espurna del goig i l'alegria
augmenten el petit i gran tresor
sentint el bé fet dia a dia
omple amb dolcesa l'arquet del meu cor.
No el deixaré a ningú quan tot s'acabi
dormirà amb mi es sentirà feliç
perquè junts hem viscut dins el rosari
d'una vida que s'sesmuny amb un somris.
POMPILIO PIRIS.

PUNT X PUNT

DÓNA EL MILLOR...

Aquests dies m'ha arribat aquest breu escrit, el contingut del qual m'atreveixo a qualificar d'excel.lent:

“Dona el millor, i...el millor vindrà.

si ets amable, les persones et podran acusar d'egoiste i interessat. Tot i així..sigues amable.

Si ets un vencedor, tindràs alguns amics falsos i alguns enemics veritables. Tot i així.... venç.

Si ets honets i franc, les persones et poden enganyar. Tot i això sigues honest i franc.

El que vas tardar anys a construir, algu ho pot destruir en un moment, Tot i així...construeix.

Si tens pau i ets feliç, lespersones poden sentir enveja. Tot i així.sigues feliç

El bé que facis avui pot ser oblidat demà.Tot i així.....fes el bé.

Si dones al mon el millor de tu mateix,això pot ser que mai no sigui suficient. Tot i així ...dóna el millor de tu mateix.

Al cap i a la fi, tot serà entre tu i Déu. Mai no va ser entre tu i ells.”

Els terratrèmols de Catalunya

Al nostre país la sismicitat és baixa. Però això no vol pas dir que sigui nul.la.Cal tenir present que cada any se'n registren uns 800,o sigui més d'uns 2 diaris. El que passa és que la magnitud en la seva major part és baixa, motiu pel qual no la percep l'organisme humà. Els capten només pels sismògrafs. L'escala de magnituds dels moviments sísmics va d'1 al 10 i la nostre sensibilitat comença a notar-los en arribar a la magnitud 3.

Xavier Goula, cap de la secció de sismologia de l'Institut Cartografic i Geològic de Catalunya, en una secció recent va exposar que els sismes que tenen magnitud de 3 es produeixen aproximadament cada dos mesos i no en el mateix lloc. No arriben a produir danys materials i per això se'n parla

poc. Els que arriben a la magnitud 4 tenen una recurrència d'uns dos anys i mig i el de magnitud 5 ja només es produeixen cada 30 anys de mitjana. Els de magnitud 6 succeeixen cada 500 o 1000 anys i ja deixen danys d'importància. L'últim d'aquest tipus viscut a Catalunya va ser el 1427 a les comarques del Ripollès i la Garrotxa.

Afegí que els terratrèmols no es poden predir, però això no vol dir que no s'hagin de prevenir. En aquest sentit indicà la necessitat de que es faci ús del telèfon 112 quan es noti un moviment de terra, perquè això pot ajudar a obtenir una percepció més ajustada d'un sisme.

ANTONI CASANOVA.

CRATER EN OLOT

EL PALAUET ALBÉNIZ

El Palaut Albéniz, es un palacio edificado por Juan Moya en el primer cuarto del siglo XX, situado en la ciudad de Barcelona. Desde su construcción ha sido adaptado a sus diferentes funciones, primero como alojamiento de la Familia Real Española durante la Exposición Internacional de Barcelona de 1929 y, tras la misma, como alojamiento de personajes ilustres. Actualmente se ha consolidado como la residencia oficial de la Familia Real Española en sus estancias en Catalunya. el palacio está rodeado por los Jardines de Joan Maragall.

La inauguración oficial, en presencia del rey Alfonso XIII, la reina Victoria Eugenia, las infantas y otras autoridades.

Tuvo lugar el 5 de Octubre de 1929. De Estilo Novecentismo, en Barcelona se finalizó el año 1928, propietario: Generalidad de Catalunya, construido por el arquitecto Juan Moya.

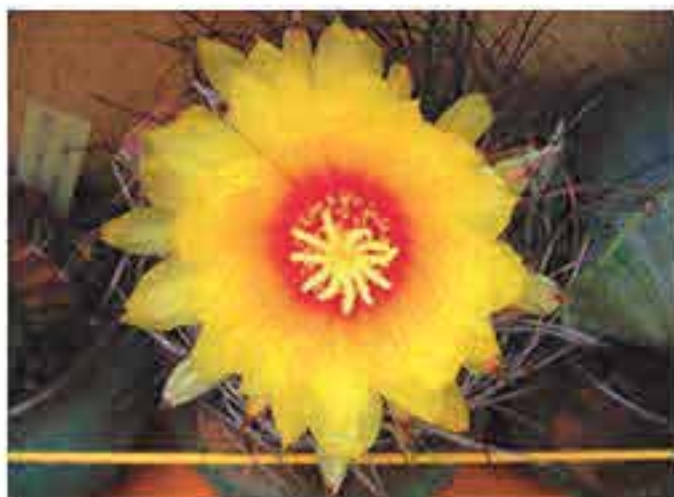
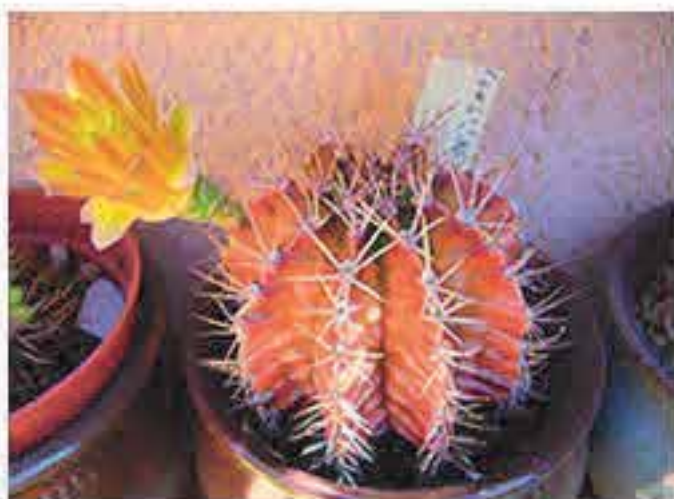
PALAUET ALBÉNIZ

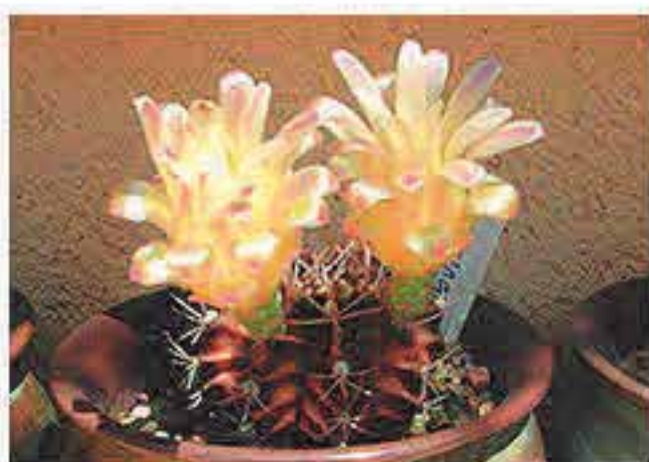
PALAUET ALBÉNIZ

FLORACIÓN DE CACTUS

FLORACIÓN CACTUS

PHILOMENA

Director: Stephen Frears

Actors: Judi Dench, Steve Coogan, Charlie Murphy

Per a tots els públics

Drama.

Philomena Lee, una adolescent irlandesa que viu en un internat de monges, es queda embarassada i l'obliguen a donar el seu fill en adopció. Cinquanta anys després decideix explicar-lo a la seva filla i es posa en contacte amb un famós periodista de la BBC per tal que l'ajudi a explicar la seva història i trobar al seu fill.

Molt ben dirigida pel mestre Stephen Frears i amb una interpretació magnífica de Judi Dench. El guió és molt original, enginyós i sensible. Potser us semblarà que la temàtica pugui ser previsible, però Philomena és una joia que sorprèn acompanyada per una finíssima iroina, amb moments corrosius i que també arranca riures de complicitat.

OLIVE KITTERIDGE

Directora: Lisa Cholodenko.

Actors: Frances McDormand, Richard Jenkis i Bill Murray

Basada en el Premi Pulitzer d'elisabeth Stout

No recomenada per a menors de 16 anys

Drama (sèries TV)

Premis:

2015: Emmy: 6 premis, millor mini sèrie de Tv, 7 nominacions

2014: Globus d'Or:3 nominacions, millor mini sèrie

2014: Satellite Awards:millor mini sèrie de TV & actriu

2014: Sindicato de Directores (DGA):millor director

2014 Sindicato de Guionistas (WGA): Millo guió adaptat

2014: Sindicato de Actores (SAG): Millor actriu (Mini sèrie)

Mini sèrie de TV de 4 episodis, Olive Kitteridge (Frances McDonald), és una profesora de matemàtiques de mitjana edat d'un petit poble de Maine, Nova inglaterra, casada amb el farmacèutic del poble, un home sezill i amb un gran cor. Olive és de vegades dura, d'altres en canvi és pacient; sovint es

mostra lúcida, però d'altres obtusament cega. Viu d'una manera negativa les transformacions del seu poble i es mostra reticent als canvis que afecten a les persones més properes. Olive va prenent consciència de si mateixa i dels que l'envolten, moltes vegades d'una manera molt dolorosa però sempre amb una honestedat entranyable. "Olive Kitteridge" és un drama absorbent, brillant, àcid, fins i tot demolidor i profundament intel·ligent que enganxa a l'espectador des del primer moment. La direcció de Lisa Cholodenko és magistral i la interpretació de Frances McDormand és senzillament absoluta!!.

LA CHICA DANESA

Director: Tom Hooper

Realitzada el 2015

intèrprets: Eddie Redmayne, Alicia Vikander, Ben Whishaw

No recomenada per a menors de 12 anys

Drama.

Premis:

2015: Premis Oscar: Millor actriu de repartiment (Alicia Vikander)

2015: Premis BAFTA: 5 nominacions, incloent film britànic

2015: Globus d'Or: Nom. Millor actor, actriu i Música.

2015: Festival de Venècia: Secció oficial llargmetratge a concurs

2015: Premis David di Donatello: Nominat a millor film Unió euro

2015: Satellite Awards: Millor actriu de repartiment.

Drama basat en la història real d'una parella de pintors danesos (Einar i Gerda Wegener). La vida d'aquest matrimoni pren un caire diferent a partir del moment en què Einer posa per la seva dona en substitució d'una model femenina. Quan les pintures comencen a tenir èxit, Gerda inicia un joc que a poc a poc es transforma en una realitat inesperada. "La chica danesa" és una història de transexualitat magníficament dirigida i esplendidament interpretada. Gràcies a tots aquests factors, l'espectador es troba immers en una època i en una situació personal narrats magistralment, amb una estètica exquisita i amb una llum màgica que arrossa.

LA ISLA MÍNIMA.

Director: Alberto Rodriguez

Actors: Raúl Arévalo, Javier Gutiérrez, Nerea Barros

No recomenada per a menors de 16 anys

Policiaca

Guanyadora de 10 premis Goya i 2 premis Festival de Donosti

Espanya, anys 80. En Juan i en Pedro són dos policies d'homicidis de Madrid, ideològicament oposats i que son expedientats i castigats a desplaçar-se fins un petit, llunyà i oblidat poble dels aiguamolls del Guadalquivir, per investigar la desaparició i el brutal assassinat de dues noies adolescents durant les festes locals. Junts hauran de superar les seves diferències per descobrir i enfrontar-se al salvatge assassí que porta anys matant joves, en una comunitat ancorada en el passat i on les dones no importen a ningú. Ens adherim al repte literari que la Biblioteca proposa als nostres usuaris per aquest mes de febrer (llegir una novel.la de misteri) i us recomanem una pel.lícula de misteri especialment bona, més que bona.

LAS VIDAS DE GRACE

Director: Destin Daniel Cretton

Actors: Brie Larson , John Jr. Gallagher, Kaitlyn Dever

No recomenada per a menors de 12 anys

Pel.licules Socials.

Premis

2013: Festival de Locarno: Selecció oficial llargmetratges

2013: Seminci de Valladolid: Secció oficial

2013 :Premis Gotham: Millor actriu (Brie Larson)

2013: National Board of Review (NBR) Top 10 pel.licules independents.

2013: Premis Independent Spirit: Millor muntatge.

2013: Satellite Awards: Nominada a millor cançó original.

Grace treballa com a supervisora en un centre d'acollida per adolescents en situació de vulnerabilitat. Quan ingressa en el centre una jove intel·ligent i rebel, Grace s'adona que no pot continuar negant els problemes que arrossega des de la seva pròpia infantesa i que fan trontollar la relació amb la seva parella i la seva vida laboral. "Las vidas de Grace", és una pel·lícula que no ha parat de recollir premis des de la seva estrena. Cal destacar el gran treball dels dos actors protagonistes, amb actuacions convincentes que aconseguen emocionar i captivar a l'espectador, així com també la magnífica, intel·ligent i subtil direcció de Destin Cretton, que evita caure en el sentimentalisme.

"DIOS MIO,¿PERO QUÉ TE HEMOS HECHO?"

Pel·lícula dirigida per Philippe de Chauveron.

En Claude i la Marie Verneuil són un matrimoni catòlic i profundament conservador amb quatre filles. Tot i els seus esforços per inculcar-los els valors i principis cristians, elles només els han donat disgustos:la gran es va casar amb un

musulmà, la segona amb un jueu, i la tercera amb un xinès. Així, el matrimoni manté les esperances que almenys la filla petita els doni una alegria, casant-se per l'església...

Una divertidíssima comèdia francesa que us farà plorar de riure!!!

DESPEDIDAS: Un adiós lleno de felicidad.

Director: Yojiro Takita

Actors: Masahiro Motoki, Tsutomu Yamazaki, Ryoko Hirose,

No recomenada per a menors de 7 anys.

Drama

Guanyadora de l'Oscar 2008 a la millor pel·lícula estrangera i de 10 Premis de l'acadèmia cinematogràfica Japonesa (pel·lícula, director, actor i guió)

Daigo Kobayashi, violoncel·lista d'una orquestra que s'acaba de dissoldre, no troba feina i perd l'esperança. És per això que decideix retornar amb la seva dona a la ciutat on va néixer i on la seva mare li va deixar una casa en herència. Allí trobarà feina, però no serà la que ell voldria ni socialment ben vista, tot i que li farà recuperar l'esperança i donarà un nou sentit a la seva vida. És una pel·lícula dolça i commovedora, molt ben dirigida i interpretada. Una perla que transita contínuament entre el drama i la comèdia per tractar un tema molt complex, sense caure mai en els tòpics ni en trivialitats. No us la deixeu perdre!!

RECOMANACIONS DE CINEMA DE NÚRIA MARTÍNEZ

BARCAS MARINERAS DE CALELLA

MARINERO EN TIERRA RAFAEL ALBERTI

Pregón submarino

!Tan bien como yo estaría

en una huerta del mar,

contigo, hortelana mía!

En un carrito, tirado

por un salmón, !qué alegría

vender bajo el mar salado,

amor, tu mercadería!

-!Algas frescas de la mar,

algas, algas!.

Desde alta mar

No quiero barca, corazón barquero,

quiero ir andando por la mar al puerto.

!Que dulce el agua salada

con su salitre hecho cielo!

!No quiero sandalias, no!

Quiero ir descalzo, barquero.

No quiero barca, corazón barquero,

quiero ir andando por la mar al puerto.

EL RATOLÍ I LA PILOTA VERMELLA, DE PETER HORÁČEK BARCELONA 2016

“Un dia, de bon matí, el Ratolí va mirar amunt i va descobrir que de la branca de l’arbre en penjava una cosa vermella i brillant”...

Així comença aquesta història, on un ratolí, un talp i un conill hauran de col.laborar per aconseguir aquesta pilota vermella... o serà un globus?

Un conte per descobrir que de vagades les coses no són el que semblen, i que la col.laboració entre amics permet assolir els objectius!.

RECOMANACIONS
LITERÀRIES
PER A LA MAINADA

ALBA CESPEDES

LLANA A DOJO, DE MAC BARNETT I JON KLASSEN
BARCELONA :JOVENTUT, 2013.

PREMI DE LITERATURA INFANTIL I JUVENIL BOSTON
GLOBE-HORN BOOK 2012

PREMI DE LITERATURA INFANTIL E.B WHITE READ
ALUD AWARD 2013.

L'Anabel és una nena que viu en una petita ciutat freda i grisa, que un bon dia troba entre la neu una capsa plena de llanes de colors sense fi. Aquesta descoberta canviarà la seva vida i la dels seus veïns, i provocarà l'interès d'un arxiduc presumit que voldrà adquirir la prodigiosa capsa a qualsevol preu. Se'n sortirà?

Un àlbum amb una història rodona i unes il.lustracions tan càlidas que us captivaran des del primer moment.

ALBA CESPEDES

LLEÓ CONTRA CONILL

D'ALEX LATIMER, BARCELONA:BAULA,2015

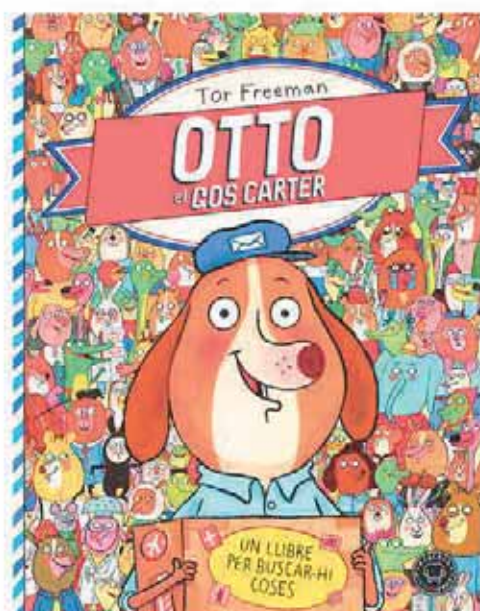
Els animals de la sabana estan farts que el Lleó els maltracti, i decideixen escriure un anunci a internet sol.licitant ajuda a algú que faci que el Lleó deixi de ser un abusador. Serà un conill qui, de manera sorprenent, els donarà un cop de mà...

Una divertida història, amb lletra lligada per a lectors novells!!

**OTTO, EL GOS CARTER: UN LLIBRE PER
BUSCAR-HI COSES, DE TOR FREEMAN.
BARCELONA: BLACKIE BOOKS, 2014**

L'Otto és un carter molt eficient, i avui té un munt de paquets per entregar molt puntualment. Però per fer-ho, necessitarà de la teva ajuda per trobar el destinatari, i de pas, unes quantes coses amagades! Un llibre amb il·lustracions a tot color, ple de detalls que entretingran als menuts de casa!!.

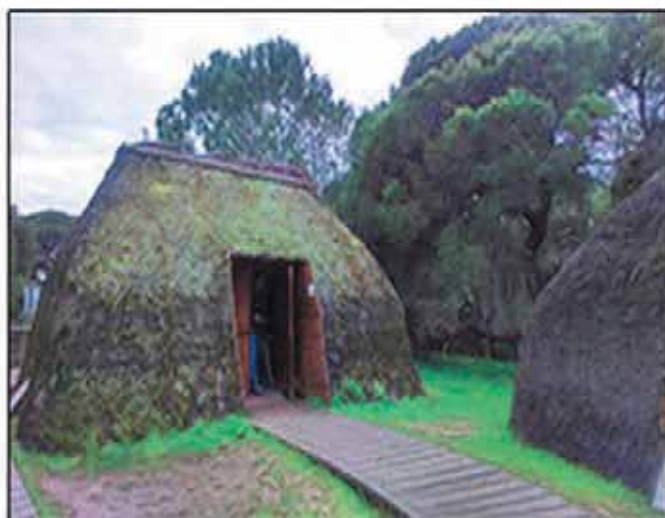

ALBA CESPEDES

RACONS DE LA NOSTRA TERRA

NURIA

DOÑANA

MATALASCAÑAS N.1

GARROTJA

MATALASCAÑAS N.2

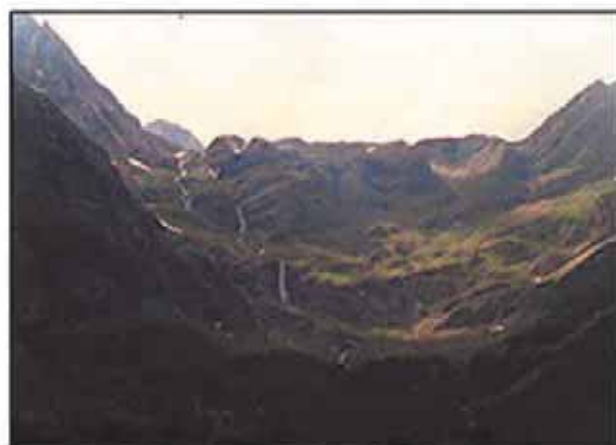

GARROTJA N.2

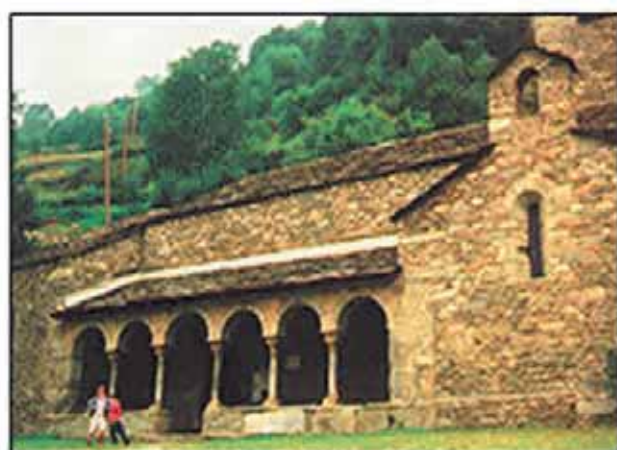
RACONS DE LA NOSTRA TERRA

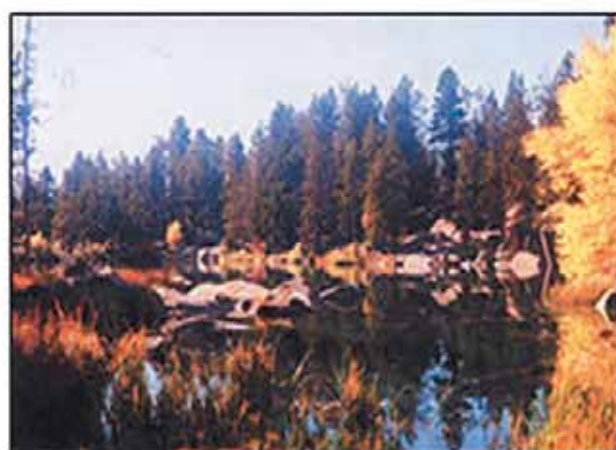
VALL DE PINETA-1

VALL DE PINETA-2

ESGLÉSIA DE QUERALPS

ESTANY D'ORRI

PRESA QUERALPS

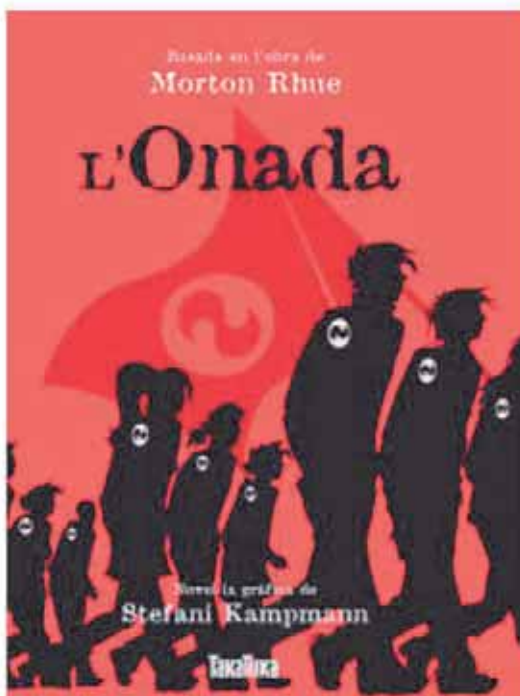

ESTACIÓ RIBES DE FRESER

GRAVATS SOBRE PAPER DE PLANXES DE COURE

REALITZADES PER J M. ROSQUILLAS

“L'onada”

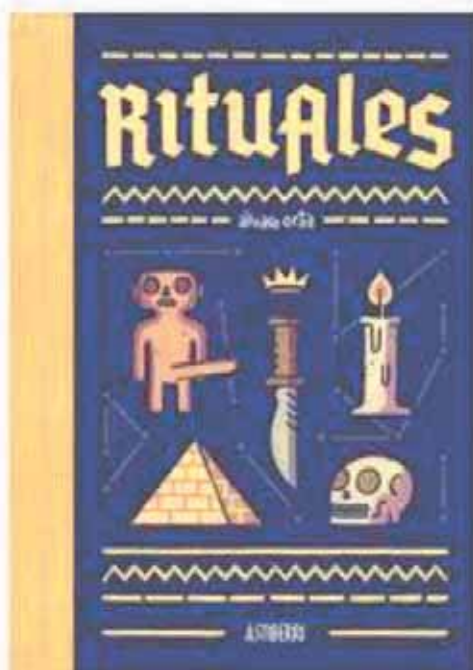
De Stefani Kampmann, basada en l'obra de Morton Rhue.

Aquest còmic està basat en un fet real que va succeir a Estats Units en un institut de secundària, l'any 1967. El professor intentava explicar als seus alumnes com va ser possible que el poble alemany es deixés portar per la barbàrie nazi. Davant l'afirmació dels joves que ells mai haurien permès que succeís una cosa així, i la seva contundència en assenyalar que s'haurien rebel·lat contra els dèspotes, el professor decideix portar a terme un experiment per demostrar com es poden desenvolupar comportaments autoritaris o faixistes, i que el que va passar als alemanys pot repetir-se a qualsevol lloc o moment.

La resta de la història.... la podeu trobar brillantment explicada per la berlinesa Stefani Kampmann, còmic de ritme narratiu àgil i intens, el dibuix és atractiu de gran dinamisme.

Obra del 2010, malauradament d'una rabiosa actualitat!

“El feixisme és aquí enmig de nosaltres i dins de cadascun.”

RITUALES

En Manuel i en Lorenzo són dos amics que acaben d'arribar a Barcelona i que, després d'una llarga recerca, han trobat un pis cèntric per llogar que no està gens malament de preu. Els han explicat que en el pis de sota no hi viu ningú, que és el magatzem d'un antiquari situat al mateix carrer. Però després de tres mesos vivint-hi, en Lorenzo comença a preocupar-se pel fet que no n'ha vist sortir ni entrar ningú, i aquesta preocupació acabarà convertint-se en una obsessió.

Al voltant d'aquest nucli argumental, l'autor fa girar històries que semblen independents: escriptors sense èxit, jubilats solidaris i fins i tot sers supremes com a protagonistes, utilitzant una estatueta macro-fàlica com a nexa.

L'Alvaro Ortiz crea amb "Rituales" un relat calidoscòpic on el misteri es va embolicant a mesura que disposem informació i lluny d'acompanyar-nos al final ens submergeix cada cop més en una espiral d'intrigues i assassinats.

La narració d'Ortiz és àgil, mostra un gran domini del llenguatge i recursos del còmic, la utilització d'un dibuix de caracter

humoristic, molt detallista en el fons i esquemàtic en els personatges confereix a l'obra una personalitat diferent i estranyament atractiva

”Por qué he matado a Pierre”

D'Alfred (dibuix) i Olivier Ka (guió).

Premi del Públic i Premi del Saló internacional del Còmic d'Angoulême 2007.

Aquesta obra és un enorme treball d'introspecció, que sense caure mai en la llàgrima fàcil ni en els tòpics, ens explica la història íntima i personal del guionista (Oliver Karali, Liban 1967) a partir dels set anys de la seva infantesa, passant pel període aspre cap a l'adolescència fins arribar a la joventut.

El còmic ens deixa un regust agredolç i la certesa d'haver viscut un moment màgic al llegir-lo. És una obra d'art, senzilla i puyent al mateix temps, intensa i subtil, sorprenent i curiosament predictable, L'elegància de les il.lustracions de l'Alfred (Lionel Papagali, Grenoble 1976), i el seu dibuix emotiu i expressionista, aconseguix trasmetre la tensió amb escenes veritablement inquietants.

Una història que us deixarà la certesa d'estar davant una obra, terroríficament gran!

RECOMANACIONS DE CÒMICS
PER NURIA MARTINEZ.

...i els mots com a penyora.

Vaig néixer en temps de quan la innocència no es perdia abans dels quinze anys i els que érem de poble potser fins i tot els setze o disset. Complir els quinze, el divuit de juliol de l'any mil nou cents seixanta, sóc d'aquella generació que no ens van deixar mamar de la llet de la mare, vull dir de la llet de les paraules i dels mots que de vailets engolíem amb fruïció quan l'avia, que res en sabia de castellà, ens contava rondalles als voltants de la llar de foc a l'hivern, o davall la parra del pati a l'estiu.

De fet érem uns fetus ancorats en un temps de prehistòria, on molts adolescents emmalaltíem poc a poc, dins la fosca, les tenebres i la por, de la que els guanyadors d'una guerra en feien bandera. Als quinze anys, quan el caliu ofegat per les cendres de religions i de poders es va fer flama, i teníem prohibit palpar altres pells, l'esbravament el fèiem amb la ma i l'amic necessari pel pecat solitari, mentre el pensament palpava la pell d'una puta inexistente.

La nostra era una lluita entre preguntes sense resposta i la picardia per esquivar la mal donada autoritat d'un ordre que era artificial, ens obligava al silenci mental, on només els forts se'n podien sortir, els altres, els raquítics, els malaltissos, es van quedar amb el cervell enfarinat per les proclames nacionalistes de fe i de pàtria, lladres de la llet que manava del pit de les mares i van continuar anys més tard sent l'altaveu de la malaltia que ells havien patit.

Als quinze anys la veu i el cos m'havien canviat, així com el pensament, era el final d'una infantesa que s'anava perdent amb els anys, i ho feia a la mateixa velocitat que els grans que em sortien a la cara i em creixia el pèl per tot el cos i va ser aleshores quan el poble on vivia se'n va fer petit, vaig fugir. La ciutat tampoc em va oferir grans coses, potser la fam que a al poble mai vaig patir o la manca d'un llit on deixar descansar els ossos d'un adolescent que l'orgull no deixava tornar a casa o potser que pensés que ni la fosca, ni les tenebres, ni la por s'havien esvaït, ben mirat a la gran ciutat també hi eren.

Era diumenge, aquell diumenge de fa tants d'anys, jo estava assegut damunt un sac al port vell, el port on vaig començar a treballar un any després d'arribar a la ciutat, que ni tan sols abandonava els diumenges, dia que res

hi havia per descarregar dels vaixells amarrats al moll de l'andana,, no ho recordo, però ben segur que aquell diumenge, com molts d'altres, el pensament, al qui encara li quedaven flaixos de la nostàlgia d'una infantesa de calçots curts i espardenyes d'espart, petjava carrers i racons del poble que havia fugit, vaig sentir una veu dolça,

-Hola. em vaig girar, com la serp que àgil és posa en guàrdia davant el que pensa que és un atac.

-Hola...,em dic Paloma, em sap greu si t'he fet un retgiró, fa molts diumenges que et veig des de la finestra de casa assegut aquí al port, sense fer res, avorrit i et duc un llibre per si vols llegir.

Em va deixar el llibre a damunt del sac i va desaparèixer, com la gavina que es llança sobre el peixque ha vist dins el mar i fuig amb la feina feta, jo que mai havia escoltat una veu dolça com aquella i mai ningú m'havia donat res a canvi de res, no vaig tenir paraules, ni tant sols per dir-li el meu nom.

Tenia un llibre entre les mans i una dolça veu dins el cervell i jo no sabia qui era l'amo d'ambdues coses, em vaig arribar a la ciutat, vergonya de nen de poble i que jo creia vençuda amb la brega diària amb els companys del port i amb les visites a les meuques que de tant en tant feia per desempallegar-me de la por a les dones que des dels dies d'escola ens havien emmetzinat l'ànima, va tornar i va fer que fos incapaç de retenir la imatge d'aquella noia.

Anaven passant els diumenges, pot ser només dos o tres, però recordo que em van semblar cents, fins que un diumenge quan el sol ja bassa-va la línia de mar i jo un cop més, ensopit i amb el llibre amb la ma, esperant el retorn de la noia, el desig de tornar a escoltar aquella veu, que amb tan poques paraules se m'havia quedat presa dins la ment i quan estava al punt per anar-me'n a fer companyia al catre que tenia a un desmantellat magatzem del port, va aparèixer.

-Hola, t'ha agradat, l'has acabat ?.., et porto un altre, si vols te'l deixo. No sé si vaig tardar un o mil segons a contestar,

_No sé llegir en català,,,,, a l'escola estava prohibit i a casa també, només el sé parlar, me'l va ensenyar l'avia i la mare d'amagat, quan el pare no hi era.

JOAN MIRÓ I FERRÀ

Joan Miró i Ferrà. nació el 20 de abril de 1893 en Barcelona y murió el 25 de diciembre de 1983 en Palma de Mallorca.

Fue pintor,escultor,grabador y ceramista. Considerado uno de los máximos representantes del surrealismo. En su obra reflejó su interes en el subconsciente y en Catalunya. En un principio mostró fuertes influencias fauves cubistas y expresionistas. A partir de su estancia en París, su obra se vuelve más onírica, coincideiendo con los puntos del surrealismo. En numerosas entrevistas y escritos que datan de la década de 1930, Miró manifestó su deseo de abandonar los metodos convencionales de pintura, en sus propias palabras de “matarlos, asesinarlos o violarlos “, para poder favorecer una forma de expresión que fuese contemporánea, y no querer doblegarse a sus exigencias y a su estética ni siquiera con sus compromisos hacia los surrealistas.

uno de los grandes proyectos fue la creación en 1975, de la Fundación Joan Miró, ubicada en Barcelona, centro cultural y artistico para difundir las nuevas tendencias del arte contemporáneo. Otros lugares con importantes fondos de sus obras son: la Fundación Pilar i Joan Miró, en Palma de Mallorca; el Museo Reina Sofía y el Espacio Miró en Madrid; El Centro Pompidou, en Paris; y el MOMA, en Nueva York.

VERSIONES DE MIRO POR ROSQUI

VERSIONES DE DIBUJOS DE LORCA POR ROSQUI

PAYASO CON ACORDEÓN

VENUS

VERDE QUE TE QUIERO VERDE

FLOREIRO CON TRES PECES

TOGO: DISCAPACIDAD PSÍQUICA Y ENFERMEDAD MENTAL, LOS MÁS DESVALIDOS.

La discapacidad psíquica, en menor grado la enfermedad mental, provoca una importante marginación social de los afectados. Ninguna sociedad integra de forma ideal a los miembros que sufren una discapacidad psíquica por alguna de sus muchas causas. África, donde la supervivencia es muy dura para la mayoría de sus habitantes, tener una discapacidad física o psíquica es una gran limitación. Muchas familias acogen y protegen a sus hijos afectados, otras los abandonan o repudian, engrosando las filas de los “niños de la calle” que son objeto de abuso y maltrato.

La enfermedad mental severa provoca el punto máximo de rechazo social. Ante la falta de estructuras sanitarias que diagnostiquen y traten a estos enfermos, su comportamiento provoca el rechazo social y su repudio, pasando a ser los más olvidados. En Togo hay un, sí, un “psiquiatra nacional” que con una gran voluntad se desplaza por el país atendiendo a la gente. Las medicinas no son entregadas por el gobierno de forma gratuita y deben ser compradas por los pacientes. Muy pocos están bajo un tratamiento correcto y supervisado y muchos acaban en los “camps de prière” (campos de rezo) de los cristianos evangelistas. Sobre este tema escribiré posteriormente.

En Dompouasse (Ghana) conocimos hace dos años a Sor Odile Edoh, monja de las Sister Hospitaliers que desarrollaba su labor con un grupo de niños y adultos de estas características. En las horas que estuvimos con ella, mis compañeros y yo mismo quedamos deslumbrados por la fuerza y el convencimiento que desprendía esta mujer por su labor, obviamente influida por su religiosidad. Los ateos convencidos como yo reconocemos los valores humanos que desprenden algunas personas religiosas, y por ello, admiramos su comportamiento. Tras ese encuentro, mi compañero Roger (psiquiatra de Barcelona, presidente de JATAKENDEYA, nuestra asociación) le dijo: si en el futuro necesitas nuestra ayuda, contáctanos. Así ha sido. Liberada voluntariamente del servicio a la congregación de las

Sister hospitaliers, Ha creado MISERICORDE SANS FRONTIÈRES para desarrollar, en una área rural de Togo a unos 100 km al norte de Lomé (capital de Togo), un proyecto único en su país de asistencia y ayuda a la rehabilitación de niños y adultos discapacitados y enfermos mentales. De la nada, con su esfuerzo y el de su familia, ha creado un pequeño centro donde residen 10 internos y asiste a otros afectados de la zona “YOTO KONTA, CERCA DE ZAFI”. Nuestra ayuda económica ha sido fundamental para empezar a funcionar, y después de lo visto en nuestro viaje, así va a seguir.

Niñas de la calle discapacitadas psíquicas, abandonadas y maltratadas, niños afectados de síndrome de Down, esquizofrénicos crónicos muy deteriorados, una mujer depresiva con un bebé repudiada por su marido, epilepticos (sí, epilécticos) que son marginados por sufrir crisis frecuentes sin tratamiento, todos forman una gran familia junto a un voluntario y una hermana de sor Odile.

Una gran labor que merece ser conocida y ayudada.

JARDÍN ZOOLOGICO

Un jardín zoológico, es una instalación en la que se exhiben animales dentro de los recintos expuestos al público y en las que también pueden ser criados. Actualmente el número de colecciones de animales abiertas al público en todo el mundo supera los 1000, alrededor de 80 por ciento en las ciudades.

Los primeros zoológicos fueron en realidad colecciones privadas de animales exóticos vivos, colecciones en su mayoría pertenecientes a reyes. En ese sentido el primer zoo del mundo fue la “ménagerie royale de Versailles”, concebida por Luis Le Vau para Luis XIV e inaugurada en 1664. El primer Zoológico moderno fue el de Viena, inaugurado en 1765. Con el tiempo, la misión de los zoológicos ha pasado de ser la mera exposición de animales exóticos al estudio científico de los animales (El zoológico de Londres fue el primer zoológico científico del mundo) y, más tarde, la cría en cautividad y en particular la protección de especies en peligro de extinción o incluso ya extinguidas en estado salvaje, como el cóndor de California, el ganso de Hawái, el ibis eremita y el oso panda.

BESTIES DEL ZOO

FOTOGRAFIES DE XAVIER SANROMA

